

Catalogarea, indexarea și clasificarea documentelor monografice

Serviciul Catalogare. Indexare are ca principală activitate catalogarea, clasificarea și indexarea documentelor monografice din colecțiile bibliotecii. Sunt prelucrate toate resursele, cu excepția publicațiilor seriale și a documentelor bibliofile (titluri comune Unitatea Centrală a BCU / unități filiale, titluri care aparțin numai unităților filiale ale BCU). Căile de intrare a resurselor în colecțiile bibliotecii sunt următoarele: cumpărătură, donații, schimb de publicații, transfer.

CATALOGAREA DESCRIPTIVĂ

Catalogarea este procesul de prelucrare a documentului în sistem informatizat care include :

- crearea descrierilor/înregistrărilor bibliografice ale documentelor deținute de una sau mai multe biblioteci
- organizarea descrierilor / înregistrărilor bibliografice în cataloage
- constituirea listelor și a fișierelor de autoritate.

Document

Documentul este orice element de cunoaștere sau orice element purtător de informație indiferent de suportul utilizat.

Tipuri de documente

Pentru fiecare tip de documente a fost creat un cod de catalogare.

În funcție de caracteristicile fizice există următoarele categorii de documente :

- monografii (documente care apar într-un singur volum sau un număr limitat de volume) : cartea științifică, cartea beletristică, cartea de artă, lucrări de referință – enciclopedii, dicționare, lexicoane etc.) ISBD(M)
- publicații seriale (ziare, reviste, anuare, almanahuri) ISBD(S)

- publicații muzicale ISBD(PM)
- publicații cartografice (hărți, atlase) ISBD(CM)
- documente audio-vizuale ISBD(NBM)
- documente electronice ISBD(ER)
- carte rară și veche ISBD(A)

Serviciul Catalogare. Indexare al Bibliotecii Centrale Universitare “Carol I” din București are sarcina de a descrie doar următoarele tipuri de documente: monografii, publicații muzicale, publicații cartografice, documente audio-vizuale, documente electronice.

Fișierele de autoritate conțin: date biografice, studii, variante de nume, surse (lucrări de referință, site-uri Internet etc.) de unde au fost preluate informațiile (autori persoană fizică); data înființării și data încetării activității, variante ale denumirii (autori colectivitate).

Descrierea bibliografică este ansamblul datelor bibliografice de identificare a unui document (autor, titlu, ediție, date de publicare, paginatie, serie, ISBN, indici de clasificare și descriptori).

Înregistrarea bibliografică reprezintă transpunerea elementelor bibliografice într-un format de înregistrare.

Formatul de înregistrare se referă la ordonarea și prezentarea datelor bibliografice de identificare a unui document într-o înregistrare automatizată în scopul schimbului de informații.

Catalogul este un set organizat de descrieri sau înregistrări bibliografice care reprezintă documentele existente într-una sau mai multe colecții.

În sistem tradițional orice descriere bibliografică are două părți : vedeta și descrierea propriu-zisă. În sistem informatizat se au în vedere atât regulile referitoare la vedetă, la normele ISBD, la atribuirea indicilor CZU și a descriptorilor de subiect, cât și cele legate de formatul UNIMARC.

VEDETA

- reprezintă principalul punct de acces la un document.
- determină ordinea descrierilor/înregistrărilor bibliografice în catalogul alfabetic tradițional sau informatizat.
- în sistem tradițional vedeta se menționează folosind majuscule (EMINESCU, Mihai), dar în sistem informatizat această regulă nu se aplică.

Tipuri de vedete

Din punct de vedere al caracteristicilor bibliografice ale documentelor catalogate există :

1. **Vedete autor**
 - **persoană fizică** (exprimate prin nume de persoane)
 - **colectivitate** (exprimate prin denumiri de colectivități : instituții, asociații, partide politice etc.)

2. **Vedete titlu**

Din punct de vedere al tipului descrierii bibliografice :

1. Vedete **principale** (autor, titlu)
2. Vedete **secundare** (prefațator, editor, traducător, ilustrator, antologator etc.)

Vedeta uniformă

Conferința Internațională de Catalogare desfășurată la Paris în 1961 a stabilit principiul vedetei uniforme.

Vedeta uniformă este o formă unitară a numelui sau a titlului, totdeauna aceeași, indiferent de modul în care numele autorului persoană fizică, denumirea colectivității sau titlul apar pe documentul catalogat.

Conform Secțiunii 7 a *Expunerii de Principii* – document elaborat și publicat în cadrul Conferinței Internaționale de Catalogare de la Paris (1961), ”vedeta uniformă trebuie să fie întotdeauna forma numelui autorului sau titlul care apare cel mai frecvent în edițiile lucrărilor catalogate.

Dacă există ediții apărute în mai multe limbi se acordă prioritate în general vedetei bazate pe edițiile în limba originală. În cazul în care limba originală nu este utilizată în mod curent în catalog se poate alege o vedetă în una din limbile utilizate în mod curent în catalog.”

Vedeta autor persoană fizică

Structura vedetei autor persoană fizică

Vedeta autor persoană fizică este formată din :

- a) *Nume* – dă intrarea în catalogul alfabetic
- b) *Prenume (nume personal)*

c) *Elemente de individualizare* – utilizate doar în cazul autorilor identificați prin nume personal (ex. regi, împărați, sfinți, persoane cu titluri religioase) și al autorilor omonimi.

Ex. Popa, Ioan, **economist**
Popa, Ioan, **medic**

Ex. **Louis** XIV, Rege al Franței

Scriitorii care semnează folosind pseudonime constituie exemple de autori în cazul cărora vedeta uniformă nu este numele real al autorului ci pseudonimul. În cazul acestor autori în catalogul alfabetic se utilizează trimiteri de excludere (vezi) sau de orientare (vezi și).

Ex. Arouet, Francois Marie
Vezi
Voltaire

Barbilian, Dan
vezi și
Barbu, Ion

Trimiterile de excludere se utilizează în cazul autorilor care au semnat folosind exclusiv pseudonimul.

Trimiterile de orientare se utilizează în cazul autorilor care au folosit atât numele real cât și pseudonimul.

Categorii de nume de autori

1. În funcție de criteriul **cronologic** există două categorii de autori :

a) Autori **antici**

În cazul autorilor antici, atât greci cât și latini, vedeta uniformă va fi forma latinizată a numelui.

Ex. **Aristoteles**

b) Autori **medievali**

În cazul autorilor medievali vedeta uniformă este considerată forma numelui în limba utilizată de autor în edițiile operelor publicate.

- forma numelui în limba originală

Ex. **Boccaccio**, Giovanni

- forma numelui în limba latină

Ex. **Grotius**, Hugo

2. În funcție de criteriul **lingvistic** există următoarele categorii de autori :

- a) *Autori din țări de limbi romanice* : români, francezi, italieni, spanioli, portughezi.
Numele romanice compuse se trec în vedetă începând cu prima parte a numelui.

Ex. **Budai Deleanu**, Ion

- b) *Autori din țări de limbi germanice*
Numele autorilor germani, în a căror componență intră prefixe (prepoziții și articole) - cum ar fi : von, van, von der, van der etc. – se trec în vedetă începând cu acea parte a numelui care urmează după prefix.

Ex. **Beethoven**, Ludwig **van**

- c) *Autori anglo-saxoni*
Numele autorilor anglo-saxoni care includ prefixe calificative (A, O, Mac) se trec în vedetă începând cu prefixul și nu cu numele propriu-zis.

Ex. **O'Neill**, Eugene

- d) *Autori slavi*
Numele autorilor ruși redactate în edițiile originale în alfabet chirilic trebuie mai întâi transliterate în alfabet latin. Având în vedere frecvențele cazuri de omonimii se completează și inițiala patronimicului (A. S. Puskin)

Ex. Pushkin, Aleksandr **Sergeevich**

- e) *Autori maghiari și orientali*
Numele autorilor chinezi și maghiari apar, de regulă, pe pagina de titlu începând cu numele de familie, urmat de prenume. De aceea, cuvântul de ordine este considerat primul nume.

Ex. Li Chunsheng, Szabó Zoltán (pe pagina de titlu)

Li, Chunsheng (vedeta)

Szabó, Zoltán (vedeta)

Vedeta autor colectivitate

Definiție

Conferința Internațională de Catalogare desfășurată la Paris în anul 1961 a introdus în teoria și practica internațională noțiunea colectivităților ca autori ai unor categorii de documente. Secțiunea 9 a *Expunerii de principii* definește noțiunea și stabilește principiile utilizării colectivităților ca vedete ale descrierilor/înregistrărilor bibliografice :

“9.1 Descrierea principală a unei opere trebuie făcută la denumirea unei colectivități (adică o instituție, un organism sau o adunare de persoane cunoscută sub o denumire de colectivitate sau o denumire colectivă, care poate fi considerată autor în scopurile catalogării) în următoarele situații :

9.1.1 Când o operă, prin natura sa, este expresia gândirii sau activității comune a unei colectivități (de exemplu, rapoarte oficiale, reguli și regulamente, manifeste, programe, dări de seamă etc.) [...].

9.1.2 Când formularea titlului sau a paginii de titlu implică în mod clar faptul că de conținutul documentului este responsabilă o colectivitate. De exemplu, publicațiile seriale ale căror titluri comportă un titlu generic (Buletin, Lucrări etc.) precedat sau urmat de numele unei colectivități și care conțin o dare de seamă a activității organizației respective”.

Categorii de colectivități

Din punct de vedere al **duratei existenței** există două categorii de colectivități :

1. Colectivități cu caracter **permanent** :

a) *Autorități teritorial-administrative* : statul, organele superioare ale puterii de stat (președinție, guvern, ministere), organele administrației centrale și locale (primării, prefecturi, consilii județene), organele legislative, juridice, militare, diplomatice.

Vedeta uniformă este alcătuită din denumirea statului și denumirea colectivității ca subvedetă.

Ex. România. Ministerul Sănătății

b) *Organizații politice*

Vedeta uniformă este alcătuită din denumirea colectivității și denumirea statului în vederea departajării organizațiilor politice cu aceeași denumire din diferite țări.

Ex. Partidul Ecologist. România

c) *Instituții cu caracter economic, financiar, științific, cultura, educativ + Societăți, asociații, academii*

Vedeta uniformă este alcătuită din denumirea oficială a colectivității și localitatea în care se găsește sediul principal al acesteia.

Ex. Academia de Științe a Moldovei. Chișinău

Asociația de Standardizare din România. București

2. Colectivități cu caracter **temporar** : congrese, conferințe, simpozioane, colocvii, mese rotunde, expoziții etc.

În cazul în care există organizator vedeta uniformă este alcătuită din denumirea organizatorului și o subvedetă formată din denumirea colectivității temporare, numărul manifestării (dacă există), anul și localitatea în care s-a desfășurat.

Ex. **Asociația Generală a Inginerilor din România. Congres. 17. 1947. București**

În cazul în care nu există organizator vedeta uniformă este alcătuită din denumirea colectivității temporare, numărul manifestării (dacă există), anul și localitatea în care s-a desfășurat.

Ex. **Congresul de numismatică și arheologie. 3. 1935. Cernăuți**

Din punct de vedere al **apartenenței** colectivitățile pot fi: **naționale** sau **internaționale**.

Vedeta titlu

Secțiunea 11 a *Expunerii de principii* - document elaborat și publicat în cadrul Conferinței Internaționale de Catalogare de la Paris (1961) – indică operele care trebuie catalogate la titlu :

“11.1 Operele a căror descriere principală se realizează la titlu sunt :

11.11 Opere ai căror autori nu au fost identificați

11.12 Opere care au mai mult de trei autori

11.13 Culegerile de lucrări independente scrise de diverși autori și publicate sub un titlu comun

11.14 Opere (mai ales publicațiile seriale : ziare, reviste etc.) cunoscute mai bine după titlu.

Ex. **Miorița** : balade păstorești
Libertatea

ISBD(M) Descrierea bibliografică internațională standard pentru monografii

ISBD (M) este un complex de norme și reguli destinate redactării descrierii bibliografice a unei monografii în scopul înregistrării și regăsirii informațiilor privitoare la carte și la conținutul acesteia.

- nu tratează problema vedetei ocupându-se numai de descrierea propriu-zisă, stabilind ordinea elementelor și codificând punctuația utilizată.
- Cuprinde 8 zone determinate de elementele bibliografice obligatorii și facultative, care caracterizează o monografie.

Zona 1 : Zona titlului și a mențiunilor de responsabilitate

1. *Titlu propriu-zis*
2. *Desemnarea generală a materialului DGM*
3. *Informații la titlu*
4. *Titlu paralel*
5. *Mențiuni de responsabilitate*

Zona 2 : Zona ediției

1. *Mențiunea de ediție*
2. *Mențiunea suplimentară de ediție*
3. *Mențiunea paralelă de ediție*
4. *Mențiuni de responsabilitate referitoare la ediție*

Zona 3 - nu se utilizează în cazul monografiilor.

Zona 4 : Zona datelor de publicare

1. *Locul publicării*
2. *Editura*
3. *Anul publicării*
4. *Locul tipăririi*
5. *Tipografia*
6. *Data tipăririi*

Zona 5 : Zona descrierii fizice sau colațiunea

1. *Desemnarea specifică a materialului (paginația) și numărul de unități fizice*
2. *Material ilustrativ*
3. *Format*
4. *Material însoțitor*

Zona 6 : Zona seriei sau colecției

1. *Titlul propriu-zis al seriei*
2. *Informații la titlul propriu-zis al seriei*
3. *Titlul paralel al seriei*
4. *Mențiuni de responsabilitate referitoare la colecție*
5. *Numerotarea în cadrul seriei*
6. *ISSN-ul seriei*
7. *Titlul propriu-zis al subseriei*

Zona 7 : Zona notelor

Zona 8 : Zona ISBN-ului

ISBN - Numărul Internațional Bibliografic Standard pentru Monografii – este alcătuit din 10 cifre, respectiv 13 cifre (începând cu anul 2007) împărțite în 4, respectiv 5 grupe.

INDEXAREA ȘI CLASIFICAREA DOCUMENTELOR

Indexarea este procesul prin care se analizează și se organizează informația conținută în documente prin atribuirea unor cuvinte sau expresii care să o reprezinte, în scopul de a asigura posibilitatea regăsirii informațiilor / datelor respective.

Acest proces este reflectat de structura sistemelor de clasificare și a limbajelor de indexare. Ele pot fi denumite cu un termen generic limbaje de informare.

Limbajele de informare se împart în două mari grupe:

1. Limbaje controlate (sau limbaje documentare) în care polisemia și redundanța existente în limbajul natural tind să fie reduse sau chiar eliminate;
2. Limbaje necontrolate care folosesc pentru reprezentarea subiectului cuvinte și sintagme luate din limbajul natural așa cum sunt ele, fără a le normaliza. Indexarea care utilizează acest tip de limbaje se numește indexare liberă, termenii vocabularelor astfel constituite fiind numiți cuvinte-cheie.

Limbajele documentare se subîmpart, la rândul lor, în limbaje de indexare și limbaje (sisteme) de clasificare.

Limbajele de indexare folosesc cuvinte și sintagme supuse unui proces de normalizare conform unor reguli gramaticale prestabilite. Astfel, sinonimele, omonimele și cuvintele polisemantice sunt controlate în sensul că există relații semantice între ele cu precizarea termenului preferat. Vocabularele limbajelor de indexare conțin în afară de indicațiile privind utilizarea termenilor atât în indexare cât și în regăsirea informației.

Indexarea are ca obiective principale armonizarea accesului la subiectele documentelor existente în bibliotecă și punerea la dispoziția utilizatorului a unui set de criterii de regăsire a subiectului formulate cât se poate de explicit. Indexarea asigură coerența accesului la subiectele documentelor din catalog și constituie un inventar al practicilor de indexare și al nevoilor de indexare a subiectelor prin CZU și descriptori.

Nivelul de profunzime a indexării este diferit de la un tip de publicație la altul, dar și în funcție de tipul bibliotecii și de publicul căruia i se adresează. Astfel, într-o bibliotecă specializată pe o anumită disciplină indexarea documentelor se va face cât se poate de amănunțit, respectându-se regula celor 20%. Documentele care fac parte dintr-o bibliotecă enciclopedică vor fi indexate la disciplina sau domeniul căruia îi aparține subiectul dar și la subiectul propriu-zis, pentru o reprezentare corectă a sa în colecția enciclopedică a bibliotecii.

Atât limbajele bazate pe cuvinte și sintagme, cât și cele bazate pe notații se pot utiliza în indexare prin combinarea sau coordonare termenilor, respectiv a notațiilor. Coordonarea poate avea loc în momentul indexării (indexare preordonată), fie în momentul căutării informației (indexare postordonată).

Preordonarea și postordonarea se referă la momentul combinării elementelor componente ale limbajelor de indexare. Dacă această combinare are loc în momentul indexării avem de-a face cu preordonarea. Avem de-a face cu postordonarea atunci când combinarea are loc în momentul regăsirii informației.

Un exemplu tipic pentru indexarea precoordonată este clasificarea, compunerea indicilor complecși având loc după analiza conceptuală a subiectului, în momentul atribuirii lor pentru fiecare document.

Pentru indexarea postcoordonată cel mai bun exemplu este utilizarea tezaurelor în care termenii (fie cuvinte izolate, fie sintagme) se combină în momentul căutării informației.

Vocabularul de descriptori utilizat la BCU Bucuresti este, în mare parte, unul postcoordonat. Se recurge la precoordonare în cazul conceptelor recurente în mai multe domenii, când, pentru evitarea ambiguității se folosesc calificative pentru specificarea domeniului.

Sistemele de clasificare operează cu notații numerice și alfa-numerice care sunt întotdeauna însoțite de explicații privind atât conținutul semantic cât și instrucțiuni de utilizare.

Un indice de clasificare se compune conform regulilor CZU și apoi se atribuie înregistrării bibliografice, urmând ca, în regăsirea informației să fie utilizat exact în aceeași formă în care a fost inițial atribuit.

Clasificarea Zecimală Universală

Clasificarea Zecimală Universală (CZU) este o schemă de clasificare generală și a fost concepută pornind de la structura Clasificării Dewey. Sistemul lui Melvil Dewey a fost adaptat și extins adăugându-i-se posibilități de sinteză și tabele auxiliare ceea ce îi conferă flexibilitate. Schema acoperă întregul spectru al cunoștințelor umane, toate disciplinele avându-și locul lor în CZU.

Viteza de creștere a volumului cunoștințelor umane a impus necesitatea unor revizui, modificări, uneori restructurări totale a claselor CZU. Acestea au luat forma unor publicații periodice mai întâi cu apariție neregulată și la intervale mai mari, în deceniile din urmă având apariție anuală. Acestea sunt cunoscute sub titlul „Extensions and Corrections to the UDC” (E&C) și sunt rezultatul sugestiilor făcute de utilizatorii tabelelor de clasificare către organizația responsabilă cu întreținerea și actualizarea schemei de clasificare.

Structura Clasificării Zecimale Universale

Cunoștințele umane sunt împărțite în zece clase mari, simbolizet prin cifre de la zero la nouă:

- Clasa 0 – Generalități
- Clasa 1 – Filozofie. Psihologie
- Clasa 2 – Religie. Teologie
- Clasa 3 – Științe sociale
- Clasa 4 – Liberă
- Clasa 5 – Matematică și științe naturale
- Clasa 6 – Științe aplicate. Medicină. Tehnologie

Clasa 7 – Artă. Distracții. Sport
Clasa 8 – Lingvistică. Literatură
Clasa 9 – Geografie. Biografie. Istorie

Tipuri de indici de clasificare

Indicii de clasificare se împart în două categorii:

- a) Indici principali – care reprezintă conținutul documentului pe care îl avem de indexat. Acești indici sunt cei care intră în componența claselor enumerate mai sus ale schemei de clasificare.
- b) Indici auxiliari – care indică fațete ale subiectului cum sunt: limba, forma documentului, timpul istoric, locul geografic, naționalitatea sau aspectele etnice ale subiectului reprezentat de indicele principal.

Indicii auxiliari se subîmpart în indici auxiliari comuni (sau generali) și indici auxiliari speciali.

Tipuri de indici auxiliari comuni:

- Indici auxiliari comuni de limbă – se folosesc pentru a indica limba documentului al cărui subiect îl reprezintă indicele principal
Semnul grafic este =...
- Indici auxiliari comuni de formă – se folosesc pentru a indica forma sau prezentarea documentului
Semnul grafic este (0...)
- Indici auxiliari comuni de loc – se folosesc pentru a indica locul geografic sau aspecte privind spațiul referitor la subiectul reprezentat de indicele principal
Semnul grafic este (1/9)
- Indici de grupare etnică și de naționalitate – se folosesc pentru a indica naționalitatea sau aspecte etnice ale subiectului reprezentat de indicele principal
Semnul grafic este (=...)
- Indici auxiliari comuni de timp – se folosesc pentru a indica timpul sau perioada de timp în care se desfășoară subiectul reprezentat de indicele principal
Semnul grafic este „...”
- Indici auxiliari comuni de punct de vedere
Semnul grafic este .001/.009
- Indici auxiliari comuni de persoane
Semnul grafic este -05...

Relații în CZU – tipuri de coordonare

În Clasificarea Zecimală Universală coordonarea indicilor se face în diverse moduri în funcție de consecuția indicilor. Ea se exprimă prin următoarele semne grafice:

+ Coordonare. Adăugire
Leagă două sau mai multe clase separate, neconsecutive

/ Extensie

Leagă două sau mai multe clase consecutive pentru a indica un subiect mai larg sau o serie de concepte.

: Relație simplă

Indică relația dintre două sau mai multe subiecte, dar, spre deosebire de „+”, restrânge subiectele legate.

:: Relație dublă

Fixează ordinea subiectelor.

Ordinea indicilor este următoarea:

- Indice principal
- Indice auxiliar special
- Indice comun de loc
- Indice auxiliar comun de timp
- Indice auxiliar comun de formă

CZU oferă un grad înalt de control al termenilor, notațiile fiind unice pentru conceptele exprimate de acestea în interiorul unei discipline.

Structura CZU permite o regăsire detaliată și exactă a informației. Notarea în CZU reprezintă un limbaj artificial cu ajutorul căruia au fost eliminate multe din ambiguitățile limbajului natural. Fiecare indice CZU reprezintă un concept definit cu claritate, și nu un cuvânt sau o expresie al căror sens poate varia în funcție de context.

VUBISSMART

Biblioteca Centrală Universitară "Carol I" folosește sistemul integrat VubisSmart care este mai mult decât un sistem de bibliotecă, este un sistem de gestionare a informației.

Prin interfața sa grafică, VubisSmart aduce mai multă flexibilitate pentru biblioteci și pentru utilizatorii lor.

VubisSmart este destinat bibliotecilor cu colecții mari și permite administrarea unor cantități mari de informații.

Printre caracteristicile acestui sistem, se pot enumera:

- format de baze de date flexibil
- formate standard multiple cum ar fi : UNIMARC (utilizat și de BCU București prin sistemul VubisSmart), USMARC, MARC 21, XML
- definirea propriilor formate de către utilizatori

UNIMARC

UNIMARC este un format destinat schimbului internațional de date bibliografice în sistem informatizat. Se adresează tuturor categoriilor de documente tradiționale și moderne. Acest format tratează atât problema vedetei, cât și catalogarea descriptivă propriu-zisă, dar și indexarea și clasificarea.

Include blocuri, câmpuri și subcâmpuri pentru datele introduse în sistem informatizat.

De exemplu, blocul 2 conține datele bibliografice descriptive ale unui document conform zonelor 1, 2, 4, 5, 6 ISBD (titlu, informații la titlu, ediție, date de publicare, colajune, serie).

Blocul 6 este destinat vedetelor de subiect și indicilor de clasificare.

600 – nume de persoană utilizat ca subiect

601 – nume de colectivitate utilizat ca subiect

602 – nume de familie utilizat ca subiect

604 – nume și titlu utilizate ca subiect

605 – titlu utilizat ca subiect

606 – vedeta de subiect

607 – nume geografic utilizat ca subiect

608 – forma documentului

675 – indici de clasificare

Blocul 7 este specific autorilor persoană fizică și colectivitate cu responsabilitate primară, alternativă și secundară.

Responsabilitatea primară – autorul/creatorul unei resurse bibliografice- aparține persoanei sau colectivității care este responsabilă, în principal, de conținutul intelectual sau artistic al unei resurse (poet, compozitor, cartograf, programator etc.).

700 – persoană fizică

710 - colectivitate

Responsabilitatea alternativă este specifică oricărei alte persoane sau colectivități care are o responsabilitate egală cu cea primară (al doilea, al treilea autor etc.)

701 – persoană fizică

711 - colectivitate

Responsabilitatea secundară este specifică persoanelor sau colectivităților care au contribuit la elaborarea unei resurse bibliografice (prefațator, editor, redactor, traducător etc.).

702 – persoană fizică

712 - colectivitate